

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko Bank (...) Spółce Akcyjnej w W.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 9
marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 26 września 2019 r. oddalił apelację K.G. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 czerwca 2019 r., którym zasądzone od pozwanego Banku (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki kwotę 24.910 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od dnia 13 lipca 2017 r. i oddalono jej powództwo w zakresie żądania przywrócenia do pracy.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej powódka, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego co do pkt II, podniosła zarzut naruszenia

prawa materialnego - art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 316 k.p.c., przez uznanie, że uwzględnienie powództwa o przywrócenie powódki do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko jest niecelowe, podczas gdy istnieją racjonalne podstawy do przywrócenia powódki na uprzednio zajmowane stanowisko (w szczególności, że jej dyrektorskie/kierownicze stanowisko pracy zostało utrzymane), a dyspozycja art. 45 § 2 k.p. wprost nakazuje ścisłą interpretację i przychylenie się do żądania pozwu, o ile tylko istnieją ku temu realne podstawy, a tym bardziej w razie gdy: a/ Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że stanowisko dyrektora Oddziału zostało zlikwidowane w procesie relokacji Oddziału; b/ stanowisko dyrektora II Oddziału zostało obsadzone de facto i de iure w toku procesu; c/ Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że stanowisko dyrektora II Oddziału w takiej formule, w jakiej funkcjonowało do lipca 2017 r., już nie istnieje (w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu na prawdziwość twierdzenia zaprezentowanego przez Sąd); d/ obciążenie powódki skutkami prawnymi prowadzenia procesu przez 2 lata, kiedy powódka w żaden sposób się do tego nie przyczyniła; e/ Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że stanowisko dyrektora Oddziału funkcjonuje w innych realiach i w innej formule, które to twierdzenie Sądu nie jest poparte jakimkolwiek dowodem złożonym w sprawie. Skarżąca podniosła także zarzuty naruszenia przepisów postępowania: 1) art. 328 § 2 k.p.c., przez jego błędne zastosowanie polegające na: (-) braku wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego roszczenie powódki o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach w świetle ustaleń dokonanych w sprawie zostało uznane za niecelowe i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, (-) pominięcia w uzasadnieniu zgłaszanego przez stronę powodową (w szczególności w piśmie z dnia 17 lutego 2018 r.) faktu, że twierdzenie pozwanej jest nieprawdziwe w przedmiocie przedłożonego przez pozwaną załącznika, z którego ma wynikać, że w żadnej filii nie jest zatrudniony kierownik, jeśli zatrudnionych w danej filii nie jest co najmniej 6 osób (w tym kierownik), (-) pominięcia analizy Rejestru Sądowego nr (...), która wskazuje jednoznacznie na to, że II Oddział w K. istniał i istnieje do dzisiaj, a działania pozwanego są całkowicie pozorne w zakresie likwidacji tej jednostki organizacyjnej (poz. 79), a także jest nieprawdziwe w sytuacji wykazania zatrudnienia kierownika filii/oddziału przy zatrudnieniu w jednostce mniejszej ilości osób niż 6; 2) art. 316 k.p.c., przez

niezastosowanie i błędne przyjęcie przez Sąd, że ocena zasadności wypowiedzenia powódce umowy o pracę - w kontekście „nowoutworzonego” stanowiska kierowniczego w II Oddziale Banku w K. z dniem 1 stycznia 2019 r. - winna być badana „według stanu z chwili składanego przez pozwanego oświadczenia woli o wypowiedzeniu”, podczas gdy zgodnie z dyspozycją treści art. 316 k.p.c. Sąd winien wydać wyrok „biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy”, co miało istotny wpływ na wynik sprawy w postaci błędnego uznania przez Sąd, iż zatrudnienie powódki jest niecelowe - podczas gdy w chwili wydania wyroku istniały podstawy do przywrócenia powódki na poprzednio zajmowanego stanowisko - według stanu sprzed wypowiedzenia kontraktu menadżerskiego powódce; 3) art. 477¹ k.p.c. w związku z art. 8 k.p., przez dokonanie wyboru jednego z alternatywnych roszczeń powódki (przyznanie odszkodowania) zamiast przywrócenia do pracy, kiedy to roszczenie powódki było w pełni uzasadnione, skoro na dzień orzekania w sprawie stanowisko dyrektora Oddziału zostało faktycznie przywrócone i obsadzone (*de facto* i *de iure*), zaś pracodawca nie dokonał przywrócenia powódki do pracy, mimo trwającego procesu i zaistnienia pozytywnych przesłanek do przywrócenia powódki do pracy, czym nadużył swoich uprawnień, a Sąd drugiej instancji przekroczył granice swobodnego uznania sędziowskiego, dokonując wyboru jednego z dwóch alternatywnych roszczeń przysługujących powódce); 4) art. 477¹ k.p.c. w związku z art. 8 k.p., przez dokonanie wyboru jednego z alternatywnych roszczeń powódki (przyznanie odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy), kiedy roszczenie powódki o przywrócenie do pracy było w pełni uzasadnione, albowiem to wobec powódki dokonano naruszenia prawa podmiotowego i dokonano działań sprzecznych z zasadami współżycia społecznego, w szczególności przez: (-) bezprawne pozbycie się powódki ze stanowiska pracy stworzono innemu pracownikowi możliwość przejęcia stanowiska dyrektora, (-) kolejne zmiany na stanowisku dyrektora Oddziału nie nastąpiłyby, gdyby nie bezprawne działania pracodawcy, a zatem zmiany i rozszady personalne mają według Sądu drugiej instancji obciążać powódkę, (-) zastosowanie wobec powódki działań odwetowych za zgłoszone naruszenia.

Z powołaniem na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu Rejonowego w K., przez przywrócenie

powódki do pracy na poprzednich warunkach i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne wymagające rozstrzygnięcia, a mianowicie: (-) czy przekracza granice swobodnego uznania sędziowskiego dokonanie wyboru jednego z dwóch alternatywnych roszczeń przysługujących pracownikowi, w sytuacji gdy na dzień orzekania w sprawie stanowisko pracownika zostało faktycznie przywrócone i obsadzone (*de facto* i *de iure*), zaś pracodawca nie dokonał przywrócenia pracownika do pracy; (-) czy dokonanie przez pracodawcę naruszenia prawa podmiotowego pracownika, jakim jest prawo wyboru miejsca pracy wyrażone w art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, usprawiedliwia nieuwzględnienie roszczenia pracownika o przywrócenie do pracy, w sytuacji gdy miejsce pracy istnieje i może być obsadzone przez pracownika; (-) czy za działania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego można uznać działania pracodawcy polegające w szczególności na: 1/ bezprawnym pozbyciu się pracownika ze stanowiska pracy, jednocześnie stwarzając innemu pracownikowi możliwość przejęcia stanowiska pracy byłego pracownika, 2/ zmianach osobowych na stanowisku byłego pracownika (zmiany i rozszady personalne) mają obciążać byłego pracownika, 3/ zastosowaniu wobec pracownika odwetowych działań za zgłoszone naruszenia, 4/ braku kryteriów doboru pracownika do zwolnienia w sytuacji, gdy pracodawca dysponuje równorzędnymi stanowiskami pracy w swojej Wiązce lub pozostałych Wiązkach w Regionie, 5/ nieprzedstawieniu argumentów przemawiających za dokonaniem wyboru powódki spośród innych pracowników zatrudnionych na równorzędnych stanowiskach pracy.

W ocenie autora skargi kasacyjnej, zachodzi uzasadniona wątpliwość, która wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, jakie są granice swobodnego uznania sędziowskiego. Czy w sytuacjach opisanych wyżej, a mających odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, sąd może uznać roszczenie pracownika o przywrócenie do pracy za niecelowe? Odpowiedź na to

pytanie pozwoli na dokonanie wykładni pojęcia „niecelowe przywrócenie do pracy”, ulokowanego w granicach swobodnego uznania sędziowskiego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie i o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale

także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu.

Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka nie nawiązała do treści przepisów prawa, w których upatruje podstaw do konstruowania owego zagadnienia prawnego, nie wyjaśniła, na czym polegają trudności w dekodowaniu zawartych w nich norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów, ani jakie jest stanowisko skarżącej w tej kwestii. Nie przedstawiła zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałaby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności”, wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny

do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącą odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., I CSK 23/18, niepublikowane). Poza tym, przyczyna uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczyć musi kwestii prawnej pozostającej w związku z rozstrzygnięciem sprawy, nie zaś ustaleń związanych z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, a ponadto pytanie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia tej konkretnie sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, LEX nr 1312727).

Zdaniem Sądu Najwyższego, z charakteru powołanych przez skarżącą okoliczności wynikają jedynie kwestie subsumcji normy prawnej do ustalonego stanu faktycznego, a nie jej interpretacji. Sposób, w jaki powódka sformułowała wątpliwości mające świadczyć o występowaniu istotnych zagadnień prawnych, w rzeczywistości wskazuje na dążenie do uzyskania odpowiedzi dotyczącej oceny trafności kwestionowanego przez nią rozstrzygnięcia. W szczególności, intencją skarżącej jest podważenie stanu faktycznego będącego podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy przypomina jednak, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Warto przypomnieć, że Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji uznając, iż w realiach niniejszej sprawy przywrócenie powódki na poprzednie stanowisko było niecelowe (art. 45 § 2 k.p.), skoro jej dotychczasowe stanowisko zostało faktycznie zlikwidowane od lipca 2017 r. Stanowisko dyrektora (kierownika) w relokowanym II Oddziale nie istniało przez prawie 2 lata. Dokonane zmiany w strukturze zatrudnienia oraz zmiany o charakterze organizacyjnym i liczne roszady personalne w 2019 r., które doprowadziły do utworzenia i obsadzenia stanowiska dyrektora II Oddziału Banku w K., zaważyły na obecnym kształcie tego stanowiska, które funkcjonuje obecnie w innych realiach i w innej formule. Stanowisko dyrektora w takiej formule, w jakiej istniało wcześniej, nie istnieje, tak więc w obecnej sytuacji żądanie powódki nie jest możliwe do

zrealizowania. Przywrócenie powódki do pracy wywołałoby konieczność kolejnych zmian i rozład personalnych na tym stanowisku, zburzenie dobrze (bezkonfliktowo) funkcjonującego zespołu ludzkiego i pracowniczego. W tych okolicznościach żądanie pozwu w zakresie restytucji łączącego strony stosunku pracy zostało uznane przez Sąd jako nadużycie przez skarżącą prawa podmiotowego i pozostające w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 8 k.p. (uzasadnienie zaskarżonego wyroku s.13).

Należy zwrócić uwagę, że w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego zostały wypracowane ogólne wytyczne oceny roszczenia przywrócenia do pracy z punktu widzenia kryterium "możliwości" i "celowości" dalszego zatrudnienia pracownika. Przyjmuje się, że ocena ta powinna uwzględniać takie okoliczności, jak: rodzaj przyczyny rozwiązania stosunku pracy ("ciężkie" czy "zwykłe" naruszenie obowiązków pracowniczych, przyczyny niezwiązane z osobą pracownika itp.), podstawa orzeczenia o przywróceniu do pracy (bezzasadność zarzutów czy też naruszenie przez pracodawcę wymagań formalnych obowiązujących przy rozwiązywaniu umów o pracę), skutki mogące wyniknąć dla jednej lub drugiej strony z przywrócenia pracownika do pracy lub z zasądzenia na jego rzecz odszkodowania (konieczność ponownego rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy, zwolnienia dobrze pracujących pracowników, możliwość odrodzenia się sytuacji konfliktowej w zakładzie pracy, pozbawienie pracownika okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia pewnych uprawnień itp.). Niemożliwość lub niecelowość wydania orzeczenia o przywróceniu pracownika do pracy uzasadniają zatem okoliczności wiążące się, z jednej strony, z funkcjonowaniem zakładu pracy, z drugiej zaś - z pewnymi, nawet niezawinionymi okolicznościami dotyczącymi osoby pracownika (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 września 2020 r., I PK 197/19, LEX nr 3106219; z 10 października 2000 r., OSNAPiUS 2002 nr 10, poz. 235 i z dnia 18 marca 2008 r., II PK 258/07, LEX nr 846571).

Jako przykłady niemożliwości przywrócenia pracownika do pracy na dotychczasowych warunkach w orzecznictwie Sądu Najwyższego podaje się między innymi: 1) sytuację pozwanego pracodawcy spowodowaną siłą wyższą lub działaniem nieprzewidzianych zdarzeń przypadkowych (wyrok z dnia 13 maja

1998 r., I PKN 104/89, OSNAPiUS 1999 nr 10, poz. 334); 2) likwidację stanowiska pracy i brak środków na utrzymanie dotychczasowego poziomu zatrudnienia (wyrok z dnia 14 maja 1999 r., OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 576), ale już nie samo zmniejszenie stanu zatrudnienia, jeśli redukcja etatów nie dotyczy stanowiska pracy zwolnionego pracownika (wyrok z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 566/97, OSNAPiUS 1999 nr 5, poz. 166); 3) konieczność zatrudnienia nowych pracowników z odpowiednimi kwalifikacjami, których powód nie posiada (wyrok z dnia 9 lutego 1999 r., I PKN 565/98, OSNAPiUS 2000 nr 6, poz. 225); 4) stwierdzona orzeczeniem lekarskim niezdolność zwolnionego pracownika do pracy na danym stanowisku (wyrok z dnia 13 lipca 2011 r., MPP 2011 nr 10, s. 506) lub spowodowana stanem zdrowia niemożność wykonywania przez pracownika większości zadań na danym stanowisku (wyrok z dnia 9 grudnia 1998 r., I PKN 502/98, OSNAPiUS 2000 nr 3, poz. 107).

Z kolei za niecelowością orzeczenia o przywróceniu do pracy przemawia uzasadnione przypuszczenie, że po restytucji stosunku pracy powtórzy się sytuacja, na którą zasadnie powoływał się pracodawca jako na przyczynę zwolnienia pracownika w tym trybie, np. nieradzenie sobie przez pracownika z obowiązkami zawodowymi. Nie można bowiem wymagać od pracodawcy, aby zatrudniał pracownika na stanowisku pracy, na którym nie jest on w stanie podolać stawianym mu zadaniom (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 listopada 2005 r., II PK 101/05, OSNP 2006 nr 19 - 20, poz. 300 i z dnia 8 czerwca 2006 r., OSNP 2007 nr 11 - 12, poz. 159).

Odnosząc się do oceny żądania pozwu w zakresie przywrócenia do pracy w kontekście art. 8 k.p., warto zauważyć, że teść klauzuli generalnej zawartej w tym przepisie ujęta jest przedmiotowo, a nie podmiotowo. Nie kształtuje ona praw podmiotowych, nie zmienia i nie modyfikuje praw, jakie wynikają z innych przepisów prawa. Przepis ten upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005; z dnia 12 stycznia 2011 r., LEX nr 737386; z dnia 2 października 2012 r., II PK 56/12, LEX nr 1243024). Stosowanie

art. 8 k.p. (podobnie jak art. 5 k.c) pozostaje zatem w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., OSNP 2004 nr 16, poz. 283). Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971 nr 3, poz. 53; PiP 1972 nr 10, s. 170, z glosą K. Piaseckiego; z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000 nr 3, poz. 58; OSP 2000 nr 4, poz. 66, z glosą A. Szpunara; z dnia 4 lipca 2002 r., LexPolonica nr 376352 oraz z dnia 30 października 2003 r., IV CK 151/02, LexPolonica nr 1630441).

Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) o niecelowość restytucji łączącego strony stosunku pracy w jego dotychczasowej treści z uwagi na wdrożenie przez pracodawcę zmian organizacyjnych, mieści się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Wobec braku wykazania przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.